

RETTENS DOM (Tredje Afdeling)

16. maj 2011 *

I sag T-145/08,

Atlas Transport GmbH, Düsseldorf (Tyskland), ved advokaterne U. Hildebrandt,
K. Schmidt-Hern og B. Weichhaus,

sagsøger,

mod

Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM)
ved G. Schneider, som befuldmægtiget,

sagsøgt,

den anden part i sagen for appelkammeret ved Kontoret for Harmonisering i det
Indre Marked (Varemærker og Design) og intervenient ved Retten:

* Processprog: tysk.

Atlas Air Inc., Wilmington, Delaware (De Forenede Stater), først ved advokat R. Dissmann, derefter ved advokaterne R. Dissmann og J. Guhn,

angående en påstand om annullation af afgørelse truffet den 24. januar 2008 af Første Appellkammer ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (sag R 1023/2007-1) vedrørende en ugyldighedssag mellem Atlas Air Inc. og Atlas Transport GmbH,

har

RET TEN (Tredje Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, J. Azizi (refererende dommer), og dommerne E. Cremona og S. Frimodt Nielsen,

justitssekretær: fuldmægtig C. Heeren,

under henvisning til stævningen, der blev indleveret til Rettens Justitskontor den 17. april 2008,

under henvisning til svarskriftet, der blev indleveret til Rettens Justitskontor den 29. august 2008,

og efter retsmødet den 19. oktober 2010,

afsagt følgende

Dom

Retsforskrifter

- 1 Artikel 59 i Rådets forordning (EF) nr. 40/94 af 20. december 1993 om EF-varemærker (EFT 1994 L 11, s. 1) (nu artikel 60 i Rådets forordning (EF) nr. 207/2009 af 26. februar 2009 om EF-varemærker (EUT L 78, s. 1)) bestemmer:

»Klagen skal indgives skriftligt til Harmoniseringskontoret inden to måneder efter den dato, på hvilken der er givet meddelelse om den afgørelse, der påklages. Klagen anses først for indgivet, når klagegebyret er betalt. Inden fire måneder efter den dato, på hvilken der er givet meddelelse om afgørelsen, skal der indgives en skriftlig begrundelse for klagen.«

- 2 Artikel 61 i forordning nr. 40/94 (nu artikel 63 i forordning nr. 207/2009) bestemmer:

»1. Kan klagen behandles, undersøger appelkammeret, om der kan gives klageren medhold.

2. Under behandlingen af klagen opfordrer appelkammeret om fornødent parterne til inden for en af kammeret fastsat frist at fremkomme med deres bemærkninger til dets meddelelser eller til indlæg fra de øvrige parter.«

- 3 Regel 20, stk. 7, litra c), i Kommissionens forordning (EF) nr. 2868/95 af 13. december 1995 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF) nr. 40/94 om EF-varemærker (EFT L 303, s. 1) bestemmer:

»Kontoret kan suspendere en indsigelsesprocedure: [...] hvis omstændighederne tilsiger det.«

- 4 Regel 48, stk. 1, i forordning nr. 2868/95 med overskriften »Klagers indhold« bestemmer:

»1. En klage skal indeholde: [...]

- c) en angivelse af, hvilken afgørelse der påklages, og i hvilket omfang afgørelsen begæres ændret eller omstødt.«

- 5 Regel 49, stk. 1, i forordning nr. 2868/95 bestemmer:

»Opfylder en klage ikke bestemmelserne i forordningens artikel 57-59 samt regel 48, stk. 1, litra c), og stk. 2, afviser appelkammeret klagen [...].«

Sagens baggrund

- 6 Den 5. januar 2006 fik sagsøgeren, Atlas Transport GmbH, registreret EF-ordmærket ATLAS for bl.a. transportydelser, der henhører under klasse 39 i Nicearrangementet af 15. juni 1957 vedrørende international klassificering af varer og tjenesteydelser til brug ved registrering af varemærker, som revideret og ændret.
- 7 Den 21. juli 2006 indgav intervenienten, Atlas Air Inc., en begæring om, at sagsøgerens varemærke blev erklæret ugyldigt (herefter »ugyldighedsbegæringen af 21. juli 2006«). Begæringen var støttet på dels en konflikt, jf. artikel 52, stk. 1, litra c), og artikel 8, stk. 4, i forordning nr. 40/94 [nu artikel 53, stk. 1, litra c), og artikel 8, stk. 4, i forordning nr. 207/2009], sammenholdt med bestemte nationale bestemmelser, med de erhvervsmæssige betegnelser ATLAS AIR og ATLAS AIR Inc., der blev brugt i Benelux, i Tyskland, i Det Forenede Kongerige og i andre europæiske lande for luftfragttjenester, dels på, at der forelå en risiko for forveksling, som omhandlet i artikel 52, stk. 1, litra a), og artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning nr. 40/94 [nu artikel 53, stk. 1, litra a), og artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning nr. 207/2009], med intervenientens Benelux-figurmærke nr. 555.184, der blev registreret den 19. april 1994 for »luftfartstjenester, luftfragt«, der henhører under klasse 39 i Nicearrangementet, og som er gengivet nedenfor:

- 8 Den 13. december 2005 havde intervenienten allerede indgivet en begæring om ugyldighed vedrørende EF-varemærket ATLAS TRANSPORT, der er registreret under nr. 545.681 (herefter »ugyldighedsbegæringen af 13. december 2005«).
- 9 Den 28. august 2006 afslog annullationsafdelingen begæringen om at forene sagerne om ugyldighedsbegæringerne af 13. december 2005 og 21. juli 2006.
- 10 Den 26. juni 2007 tog annullationsafdelingen ugyldighedsbegæringen af 21. juli 2006 til følge med den begrundelse, at der forelå en risiko for forveksling i henhold til artikel 52, stk. 1, litra a), i forordning nr. 40/94, sammenholdt med artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning nr. 40/94, med det ældre Benelux-varemærke (herefter »den omtvistede afgørelse«). Annullationsafdelingen fandt følgelig, at det var ufornuddent at foretage en undersøgelse af de ældre erhvervsmæssige betegnelser.
- 11 Den 29. juni 2007 indgav sagsøgeren en klage til appelkammeret over den omtvistede afgørelse, idet selskabet forbeholdt sig ret til senere at indgive den skriftlige begrundelse for klagen.
- 12 Den 15. oktober 2007 fremsendte sagsøgeren appelkammeret en første skrivelse, der som bilag indeholdt en udateret kopi af et udkast til stævning, ledsaget af en oversættelse af udkastet, hvoraf fremgik, at der ved en ret, der havde kompetence på området

for Benelux-varemærker, blev nedlagt påstand om slettelse af intervenientens ældre Benelux-varemærke i registeret. I skrivelsen anførte sagsøgeren følgende:

»Sagsøgeren indgiver hermed stævningen og oversættelsen heraf, hvorved den kompetente Benelux-retsinstans anmodes om at slette sagsøgtes Benelux-registrering. Denne Benelux-registrering udgør det eneste grundlag for den afgørelse fra annullationsafdelingen, som påklages i den foreliggende sag.«

- 13 Den 29. oktober 2007 fremsendte sagsøgeren en anden skrivelse til appelkammeret, hvori sagsøgeren anførte følgende:

»Sagsøgeren henviser til sin skrivelse af 15. oktober 2007 og anfører hermed begrundelsen for klagen.

1. Den omtvistede afgørelse er støttet på Benelux-registrering nr. 555.184 af 4. maj 1994. Såfremt denne registrering annulleres, mister sagsøgte ethvert grundlag for sit krav. Appelkammeret er bekendt med, at dette grundlag for øjeblikket anfægtes for den kompetente Benelux-retsinstans, nemlig retten i Haag.

2. Bortset herfra opstår ligeledes spørgsmålet, om der i Benelux er blevet gjort brug af Benelux-registrering nr. 555.184 på en sådan måde, at retten til dette varemærke er blevet opretholdt. En sådan brug er blevet anfægtet i forbindelse med ugyldigheds-sagen [vedrørende ugyldighedsbegæringen af 13. december 2005], der er indbragt for Harmoniseringskontoret. Den anfægtes ligeledes i den foreliggende sag. Sagsøgeren ønsker at anfægte brugen, men ønsker samtidig ikke at besvære Harmoniseringskontoret med en masse dokumenter. Sagsøgeren fremkommer ikke med nogen indsigelser, hvis sagsøgte alene henviser til de beviser, der er blevet indgivet under sagen [vedrørende ugyldighedsbegæringen af 13. december 2005], og Harmoniseringskontoret vurderer, at beviserne skal anses for fremlagt i denne sag. Det tilkommer imidlertid Harmoniseringskontoret at træffe afgørelse om dette punkt.

3. Henset til, at sagen nu suspenderes i afventning af resultatet i den nationale sag, afstår sagsøgeren fra at fremkomme med indsigelser [over for] den vedlagte afgørelse. Sagsøgeren begrænser sine bemærkninger til en konstatering af, at indehaveren af de ældste rettigheder er blevet udsat for en uretfærdighed, hvilket strider mod den naturlige retfærdighed.«

¹⁴ Den 20. november 2007 indgav sagsøgeren inden for rammerne af sagen vedrørende ugyldighedsbegæringen af 13. december 2005 til Harmoniseringskontoret en kopi af den stævning, der var blevet indgivet til Rechtbank van 's Gravenhage (retten i Haag, Nederlandene). Denne stævning svarer til det udkast til stævning, der var vedlagt skrивelsen af 15. oktober 2007 under sagen vedrørende ugyldighedsbegæringen af 21. juli 2006.

¹⁵ Ved afgørelse af 24. januar 2008 afviste Første Appellkammer ved Harmoniseringskontoret sagsøgerens klage, der var blevet indgivet den 29. juni 2007 i forbindelse med ugyldighedsbegæringen af 21. juli 2006 (herefter »den anfægtede afgørelse«). Appellkammeret begrundede sin afgørelse med, at der i henhold til artikel 59 i forordning nr. 40/94 (nu artikel 60 i forordning nr. 207/2009) skulle indgives en skriftlig begrundelse for klagen inden for en frist på fire måneder. Denne begrundelse skulle som minimum indeholde en kort angivelse af de relevante faktiske omstændigheder og retsspørgsmål og forklare, hvorledes den omtvistede afgørelse var fejlagtig. Hverken sagsøgerens skrivelse af 15. oktober 2007 eller skrивelsen af 29. oktober 2007 opfyldte imidlertid disse betingelser. Tværtimod afstod sagsøgeren i skrивelsen af 29. oktober 2007 udtrykkeligt fra at fremkomme med indsigelser over for den omtvistede afgørelse. Appellkammeret fandt i øvrigt, at anmodningen om, at sagen blev suspenderet, ikke kunne tages til følge, for så vidt som denne udelukkende var støttet på et udkast til stævning for en kompetent ret på området for Benelux-varemærker, og at der ikke var blevet indgivet noget bevis, der kunne dokumentere, at der faktisk var blevet indledt en sag for den nævnte ret. Appellkammeret bemærkede i øvrigt, at ugyldighedsbegæringen af 21. juli 2006 ikke udelukkende var støttet på et ældre Benelux-varemærke, men ligeledes på andre ældre rettigheder i henhold til artikel 8, stk. 4, i forordning nr. 40/94.

Parternes påstande

16 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Den anfægtede afgørelse annulleres.
- Harmoniseringskontoret tilpligtes at betale sagens omkostninger.

17 Harmoniseringskontoret har nedlagt følgende påstande:

- Frifindelse.
- Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

18 Intervenienten har nedlagt følgende påstande:

- Harmoniseringskontoret frifindes.
- Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Retlige bemærkninger

Indledning

- ¹⁹ Inden for rammerne af denne sag har sagsøgeren fremsat to anbringender om henholdsvis tilsidesættelse af artikel 59 i forordning nr. 40/94 og tilsidesættelse af artikel 61 i forordning nr. 40/94, sammenholdt med regel 20, stk. 7, i forordning nr. 2868/95.

Tilsidesættelsen af artikel 59 i forordning nr. 40/94

Parternes argumenter

- ²⁰ Sagsøgeren er af den opfattelse, at appelkammeret har tilsidesat artikel 59 i forordning nr. 40/94 på to måder. Sagsøgeren gør for det første gældende, at appelkammeret fejlagtigt underlagde klagen meget præcise betingelser. For det andet gør sagsøgeren gældende, at appelkammeret fejlagtigt stillede krav om en udtrykkelig begrundelse. En stiltiende begrundelse er tilstrækkelig.
- ²¹ Sagsøgeren har således for det første anført, at den forpligtelse til at begrunde klagen for appelkammeret, der er omhandlet i artikel 59 i forordning nr. 40/94, af Retten er blevet underlagt »de mindst tænkelige« krav.

- 22 Sagsøgeren har nærmere bestemt anført, at Retten i dommen af 23. september 2003, Henkel mod KHIM — LHS (UK) (KLEENCARE) (sag T-308/01, Sml. II, s. 3253), fastslog, at forpligtelsen til at begrunde klagen for appelkammeret i henhold til artikel 59 i forordning nr. 40/94 blot har til formål at lette behandlingen af klagesagen, uden at det af den grund er nødvendigt at antage, at omfanget af den prøvelse, som appelkammeret er forpligtet til at foretage med hensyn til den afgørelse, der er genstand for sagen, er fastsat til eller begrænset af de anbringender, som den part, der har indgivet klagen, har fremsat. Endvidere anførte Retten, at appelkammeret har pligt til at foretage en prøvelse af den afgørelse, der er genstand for klagen, selv hvis sagsøgeren ikke har fremsat et særligt anbringende (KLEENCARE-dommen, præmis 31 og 32).
- 23 Sagsøgeren har udledt af KLEENCARE-dommen, nævnt ovenfor i præmis 22, at begrundelsesforpligtelsen, der er omhandlet i artikel 59 i forordning nr. 40/94, er opfyldt, når sagsøgeren skriver »noget angående tvisten, som ikke er begrænset til den blotte påstand«.
- 24 Sagsøgeren er af den opfattelse, at selskabet i det foreliggende tilfælde har opfyldt den pågældende »begrundelsesforpligtelse«. Sagsøgeren har påberåbt sig skrivelsen af 15. oktober 2007, hvori sagsøgeren tilsendte Harmoniseringskontoret et udkast til stævning med påstand om annulation af intervenientens varemærke, samt skrivelsen af 29. oktober 2007, hvori sagsøgeren påberåbte sig undtagelsen om manglende brug og henviste til den verserende retssag ved byretten i Haag. Til støtte for sit argument har sagsøgeren dels henvist til afgørelsen, der blev truffet den 31. januar 2006 af Fjerde Appelkammer ved Harmoniseringskontoret (sag R 440/2004-4), dels til udtalelsen fra appelkammerets refererende medlem, som er ophavsmand til den anfægtede afgørelse og et retsvidenskabeligt værk.
- 25 Sagsøgeren er endvidere af den opfattelse, at den lettelse af sagsbehandlingen, som tilføres derved, at en klage begrundes, ikke udgør et argument mod sagsøgerens fortolkning af den begrænsede rækkevidde af »begrundelsesforpligtelsen«, der er indeholdt i artikel 59 i forordning nr. 40/94. Den lettelse af sagsbehandlingen, der tilføres derved,

at en klage begrundes, kan være af væsentlig betydning for appelkammeret og kan alene begrunde, at den fuldstændige mangel på begrundelse fører til, at sagen afvises.

- 26 Endelig er sagsøgeren af den opfattelse, at artikel 59 i forordning nr. 40/94 skal fortolkes under hensyntagen til den omstændighed, at repræsentation ved en advokat ikke er obligatorisk for Harmoniseringskontorets appelkamre. Denne bestemmelse skal derfor fortolkes under hensyntagen til den omstændighed, at den ikke kun er rettet til fagfolk, men til enhver borger i Den Europæiske Union, der ofte blot kan formulere generelle bemærkninger til »sin sag«.
- 27 For det andet er sagsøgeren af den opfattelse, at appelkammeret har tilsidesat artikel 59 i forordning nr. 40/94 ved at stille krav om en formel og udtrykkelig begrundelse for klagen.
- 28 Sagsøgeren har bestridt, at selskabet udtrykkeligt skulle have gjort gældende, at den omtvistede afgørelse ikke kunne opretholdes. Sagsøgeren gør gældende, at appelkammeret, hvis det havde villet, uden nogen tvivl kunne have forstået den argumentation, som sagsøgeren fremførte i sin skrivelse af 29. oktober 2007, med den udtrykkelige overskrift »Begrundelse for klagen«, hvori sagsøgeren påberåbte sig den omstændighed, at intervenientens varemærke selv var blevet anfægtet og i givet fald var ugyldigt, og udtrykkeligt påberåbte sig undtagelsen om manglende brug. Sagsøgeren foretog herved ganske vist ikke en udtrykkelig undersøgelse af den omtvistede afgørelse, men undersøgte den stiltiende og fandt stiltiende, at den ikke kunne opretholdes.
- 29 Sagsøgeren er nærmere bestemt for det første af den opfattelse, at en velunderrettet læser alene kunne forstå fremsendelsen af stævningen for byretten i Haag således, at sagsøgeren ville henvise til en mulig annulation af intervenientens eneste varemærke, som lå til grund for den omtvistede afgørelse. En sådan annulation ville have til følge, at den anfægtede afgørelse ikke længere ville kunne træffes. Efter sagsøgerens opfattelse

har selskabet således stiltiende henvist til den omstændighed, at den omtvistede afgørelse, der var blevet truffet af annullationsafdelingen, ikke kunne opretholdes.

- 30 For det andet er sagsøgeren af den opfattelse, at den omstændighed, at sagsøgeren har påberåbt sig undtagelsen om manglende brug, skulle forstås således, at sagsøgeren allerede havde henvist til denne undtagelse for annullationsafdelingen. Sagsøgeren gør gældende, at eftersom den manglende brug af et varemærke i medfør af regel 22, stk. 1, i forordning nr. 2868/95 ikke kan påberåbes for første gang for appelkammeret, kan den omstændighed, at sagsøgeren påberåbte sig undtagelsen om manglende brug for appelkammeret, kun fortolkes af kammeret således, at sagsøgeren allerede havde henvist til undtagelsen om manglende brug for annullationsafdelingen.
- 31 Sagsøgeren har ligeledes anført, at en sådan stiltiende begrundelse for klagen for et appelkammer opfylder kravene i artikel 59 i forordning nr. 40/94, henset til de følgende oplysninger.
- 32 For det første er Harmoniseringskontoret en multinational forvaltning, hvorfor den europæiske lovgiver altid så vidt muligt har bestræbt sig på at undgå formaliteter og på at tilrettelægge procedurerne »på simpel og brugervenlig vis«. I en sådan sammenhæng kan en så præcis og direkte begrundelse ikke forventes af en person, der udtrykker sig på et sprog, der ikke er hans modersmål (Domstolens dom af 9.9.2003, sag C-361/01 P, Kik mod KHIM, Sml. I, s. 8283, præmis 93 ff.).
- 33 For det andet kommer de personer, der retter henvendelse til Harmoniseringskontoret, fra forskellige retlige miljøer og dermed fra forskellige kulturelle baggrunde, og de har forskellige sproglige vaner, hvor direkte kritik ikke er sædvanlig og anses for høflig på samme måde. I adskillige tilfælde vil en indirekte eller stiltiende formulering

af høflighedsgrunde være at foretrække. I det foreliggende tilfælde er begrundelsen for klagen fra sagsøgerens tidligere repræsentant klart i overensstemmelse med disse standarder for almindelig høflighed. Bortset fra dette problem om retskultur er det efter sagsøgerens opfattelse endvidere formentlig stadig et faktum, at modtageren i »kommunikationen mellem mennesker« (og således i begrundelsen for en klage) »alene forstår det, han vil forstå«. Sprogbrugen er ikke en præcis afspejling af virkeligheden, men vil altid afhænge af »interaktionen mellem afsenderen og modtageren«. I den forbindelse er der ingen grundlæggende forskel mellem en stiltiende og en udtrykkelig begrundelse. En afvisning af en begrundelse, der blot er stiltiende, er derfor på ingen måde obligatorisk.

34 For det tredje er sagsøgeren af den opfattelse, at Domstolen og Retten har fortolket begrundelsesforpligtelsen for Harmoniseringskontoret eller for en domstol i forhold til afgørelsens modtagers mulighed for forstå begrundelsen. Sagsøgeren har understreget, at Domstolen og Retten »på velvillig vis fortolker« parternes påstande og argumenter under hensyntagen til stiltiende påstande og støtter deres domme på »det, som parterne rent faktisk ønsker«. Sagsøgeren har understreget, at Retten og Domstolen i adskillige tilfælde har tilladt, at Harmoniseringskontoret kunne begrunde sine afgørelser stiltiende. Sagsøgeren er af den opfattelse, at når der ikke gælder strengere krav for Harmoniseringskontorets og Rettens begrundelser, må det samme gælde for den begrundelse, der gives af retsanvenderne.

35 For det fjerde er sagsøgeren af den opfattelse, at artikel 6 i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, som blev undertegnet i Rom den 4. november 1950 (herefter »EMRK«), og artikel 1 i til-lægsprotokollen til EMRK indirekte ville blive krænket, hvis kravene til begrundelsen for klagen var for strenge. Hvis parterne i en sag kan forstå en sådan argumentation, vil intet andet processuelt formål kunne begrunde andre restriktioner. Yderligere krav til begrundelsen for en klage for Harmoniseringskontoret ville begrænse adgangen til andre instanser og således til Unionens retsinstanser i strid med EMRK's artikel 6. Endvidere ville de i den foreliggende sag krænke sagsøgerens ejendomsret.

- 36 Harmoniseringskontoret og intervenienten har bestridt de af sagsøgeren fremførte argumenter.

Rettens bemærkninger

— Rækkevidden af forpligtelsen til at begrunde klagen i det indlæg, der skal indgives til appelkammeret

- 37 I henhold til artikel 59 i forordning nr. 40/94 skal klagen over en afgørelse indgives skriftligt til Harmoniseringskontoret inden to måneder efter den dato, på hvilken der er givet meddelelse om afgørelsen. Inden fire måneder efter den dato, på hvilken der er givet meddelelse om afgørelsen, skal der indgives en skriftlig begrundelse for klagen.
- 38 Endvidere bestemmer regel 48, stk. 1, litra c), i forordning nr. 2868/95, at klagen for appelkammeret skal indeholde en angivelse af, hvilken afgørelse der påklages, og i hvilket omfang afgørelsen begæres ændret eller omstødt.
- 39 Endelig præciserer regel 49 i forordning nr. 2868/95, at såfremt en klage ikke opfylder bestemmelserne i artikel 59 i forordning nr. 40/94 eller regel 48, stk. 1, litra c), og stk. 2, i forordning nr. 2868/95, afviser appelkammeret klagen, medmindre manglerne afhjælpes inden udløbet af de frister, der gælder i henhold til artikel 59 i forordning nr. 40/94.

- 40 En systematisk fortolkning af disse bestemmelser fører til, at en sagsøger, der ønsker at indbringe en klage for appelkammeret, har pligt til inden for den fastsatte frist — da hans klage ellers vil blive afvist — at indgive en skriftlig begrundelse for klagen til Harmoniseringskontoret, og at denne begrundelse skal være mere end en henvisning til den afgørelse, der påklages, og til sagsøgerens krav om, at appelkammeret ændrer eller omstøder afgørelsen.
- 41 Det fremgår endvidere af en ordlydsfortolkning af ordet »begrundelse«, der er anvendt i den sidste sætning i artikel 59 i forordning nr. 40/94, at sagsøgeren for appelkammeret skriftligt skal anføre de grunde, der er bestemmende for hans klage. Det påhviler ikke appelkammeret at udlede de grunde, hvorpå den klage, det skal træffe afgørelse om, er støttet. Sagsøgerens indlæg skal således gøre det muligt at forstå, hvorfor sagsøgeren over for appelkammeret begærer omstødelse eller ændring af afgørelsen.
- 42 Sagsøgeren er imidlertid af den opfattelse, at Retten i KLEENCARE-dommen, nævnt ovenfor i præmis 22, fastsatte kravene vedrørende begrundelsen for klagen som »de mindst tænkelige« krav, således at det »er tilstrækkeligt, at en sagsøger skriver noget angående tvisten«, som går ud over den blotte begæring, for at »begrundelsespligten«, der omhandles i artikel 59 i forordning nr. 40/94, er opfyldt.
- 43 En sådan fortolkning af rækkevidden af KLEENCARE-dommen, nævnt ovenfor i præmis 22, må forkastes. Denne dom vedrører nemlig ikke spørgsmålet om forpligtelsen til at begrunde klagen, der er indeholdt i artikel 59 i forordning nr. 40/94, men derimod omfanget af appelkammerets prøvelse, når der behørigt indgives en klage for appelkammeret. Retten bemærkede i dommen, at omfanget af den pågældende prøvelse af den afgørelse, der er genstand for klagen, i princippet ikke er afgrænset af de anbringender, som den part, der har indgivet klagen, har fremsat (præmis 29-32). Den omstændighed, at Retten i denne sammenhæng fandt, at den skriftlige begrundelse, der kræves efter artikel 59 i forordning nr. 40/94, letter behandlingen af

klagesagen, og at appelkammeret ikke begrænses i sin prøvelse af de anbringender, der fremsættes i denne begrundelse af klagen, betyder på ingen måde, at de begrundelseskrav, som påhviler sagsøgeren i medfør af denne bestemmelse, er lempelige. Ved at lægge til grund at begrundelsen, der kræves efter den pågældende forordnings artikel 59, »letter behandlingen af klagesagen«, bekræftede Retten denne forpligtelses eksistensberettigelse samt dens væsentlige karakter. Denne forpligtelse letter nemlig behandlingen af klagesagen derved, at den gør det muligt for appelkammeret samt i givet fald for den anden part for den første administrative instans at gøre sig bekendt med sagsøgerens begrundelse for klagen. Det er følgelig med urette, at sagsøgeren af den praksis, der fremgår af KLEENCARE-dommen, nævnt ovenfor i præmis 22, udleder, at den forpligtelse til at begrunde klagen, der er fastsat i artikel 59 i forordning nr. 40/94, er opfyldt, når sagsøgeren »skriver noget angående tvisten« og ikke begrænser sig til den blotte påstand.

44 Det bemærkes endvidere, at appelkammeret — inden spørgsmålet om omfanget af dets undersøgelse kan stilles — først skal være forelagt en klage, der kan antages til realitetsbehandling, hvilket indebærer, at den navnlig indeholder en begrundelse i henhold til artikel 59 i forordning nr. 40/94. Sagsøgerens begrundelse af klagen over den afgørelse, der er genstand for klagen, udgør nemlig en væsentlig forudgående betingelse for appelkammerets udøvelse af dets kontrol af den pågældende afgørelse. Der kan således ligeledes rejses tvivl om relevansen af de passager fra KLEENCARE-dommen, nævnt ovenfor i præmis 22, som sagsøgeren har nævnt i det foreliggende tilfælde, idet den bedømmelse, der er gengivet i disse passager, forudsætter, at der er blevet indgivet en klage for appelkammeret, som er behørigt begrundet.

45 Hvad endelig angår sagsøgerens argument om den manglende forpligtelse til at lade sig repræsentere af en advokat for appelkammeret, skal det konstateres, at denne manglende forpligtelse gælder både for en sagsøger og for andre parter. Det skal således bemærkes, at selv om sagsøgerens klage ganske vist ikke skal indeholde anbringender, der præcist angiver alle de anvendelige retlige bestemmelser, skal sagsøgeren dog angive de faktiske og/eller retlige omstændigheder, der efter sagsøgerens opfattelse begrunder en omstødelse eller en ændring af den afgørelse, der anfægtes, og

klagegrundene skal være tilstrækkeligt klare til, at en eventuel anden part i sagen uden at være repræsenteret af en advokat i givet fald kan vurdere hensigtsmæssigheden af at fremsætte bemærkninger og at besvare sagsøgerens argumenter.

- ⁴⁶ Henset til det ovenstående, bemærkes derfor, at når artikel 59 i forordning nr. 40/94 pålægger sagsøgeren at indgive en skriftlig begrundelse for sin klage, skal sagsøgeren skriftligt og tilstrækkeligt klart angive de faktiske og/eller retlige omstændigheder, der begrundet hans begæring over for appelkammeret om omstødelse og/eller ændring af den anfægtede afgørelse.
- ⁴⁷ Denne fortolkning af rækkevidden af forpligtelsen til at begrunde klagen, der er fastsat i artikel 59 i forordning nr. 40/94, kan ikke drages i tvivl af appelkammerets vurderinger i andre sager eller af vurderingen foretaget af appelkammerets refererende medlem i det foreliggende tilfælde. De pågældende vurderinger er nemlig ikke bindende for Retten.
- ⁴⁸ Den multinationale karakter af Harmoniseringskontorets administration gør det ikke muligt at fortolke artikel 59 i forordning nr. 40/94 på en måde, der strider imod dens ordlyd. Angivelsen af begrundelsen for klagen for appelkammeret er nemlig en betingelse for, at sagen kan realitetsbehandles, som sagsøgeren ikke kan fravige. Hvad i øvrigt angår de enkelte argumenter fra sagsøgerens side vedrørende de forskellige retskulturer hos de personer, der retter henvendelse til Harmoniseringskontoret, er det tilstrækkeligt at anføre, at disse forskelle snarere kræver en udtrykkelig begrundelse af klagen end det modsatte.

- 49 Endelig er den analogi med appelkammerets begrundelsespligt, som sagsøgeren har påberåbt sig, ikke relevant for fortolkningen af en sagsøgers forpligtelse til at begrunde klagen for appelkammeret, idet de pågældende forpligtelser henholdsvis påhviler en person og en myndighed. Tilsvarende er Domstolens og Rettens fortolkning af parternes argumenter under en retssag ikke relevant for forståelsen af forpligtelsen til at begrunde sagsøgerens klage, henset til karakterforskellen mellem sagen for appelkammeret og sagerne for Unionens retsinstanser.

— Overholdelsen af begrundelsesforpligtelsen i det foreliggende tilfælde

- 50 Sagsøgeren har indgivet to skrivelser til Harmoniseringskontoret, nemlig en første skrivelse af 15. oktober 2007, hvis indhold er gengivet ovenfor i præmis 12, og en anden skrivelse af 29. oktober 2007, hvis indhold er gengivet ovenfor i præmis 13.
- 51 Artikel 59 i forordning nr. 40/94 foreskriver, at der skal indgives én enkelt skriftlig begrundelse for klagen og ikke to, således som det umiddelbart synes at være sket i det foreliggende tilfælde.
- 52 Skrivelsen af 15. oktober 2007 indeholder imidlertid ingen angivelse af grundene til, at sagsøgeren begærer den omtvistede afgørelse omstødt. Den pågældende skrivelse underretter nemlig alene Harmoniseringskontoret om sagsøgerens søgsmål om annullation af intervenientens Benelux-varemærke for den kompetente nationale domstol og præciserer, at dette Benelux-varemærke udgør det eneste grundlag for den omtvistede afgørelse, som sagsøgeren anfægter. Den pågældende skrivelse kan derfor ikke udgøre en skriftlig begrundelse for klagen i henhold til artikel 59 i forordning nr. 40/94. Denne konstatering er imidlertid ikke tilstrækkelig til at medføre, at sagsøgerens klage ikke kan antages til realitetsbehandling. I medfør af regel 49, stk. 1, i forordning nr. 2868/95 kan en mangel nemlig afhjælpes inden for den frist på fire måneder, der er fastsat i artikel 59 i forordning nr. 40/94. Det er imidlertid ikke i medfør af bestemmelserne om beregning af frister, der er fastsat i forordning nr. 2868/95,

blevet anfægtet, at skrivelsen af 29. oktober 2007 er blevet indgivet inden for denne klagefrist.

53 Hvad angår indholdet af skrivelsen af 29. oktober 2007 bemærkes, at sagsøgeren i de to første punkter i den pågældende skrivelse anførte, at den omtvistede afgørelse var støttet på et anfægtet Benelux-varemærke, og at sagsøgeren for appelkammeret havde til hensigt at anfægte, at der var gjort brug af Benelux-varemærket. Sagsøgeren anførte imidlertid i skrivelsens tredje punkt, at sagsøgeren afstod fra at anfægte den omtvistede afgørelse. Med denne sætning tager sagsøgeren det tidligere fremførte tilbage, således at det ikke kan lægges til grund, at de to første punkter i skrivelsen angiver klagegrundene for appelkammeret.

54 Den konstatering, at der ikke foreligger begrundelser, der underbygger klagen for appelkammeret i skrivelsen af 29. oktober 2007, kan ikke drages i tvivl af den omstændighed, at sagsøgeren efter at have anført, at selskabet afstod fra at anfægte den omtvistede afgørelse, anførte, at det »begrænser sine bemærkninger til en konstatering af, at indehaveren af de ældste rettigheder blev udsat for en uretfærdighed, hvilket strider mod den naturlige retfærdighed«. Denne sætning gør det nemlig ikke muligt at forstå de grunde, der ansporede sagsøgeren til at indgive en klage over den omtvistede afgørelse for appelkammeret. Hverken indehaveren af de ældre rettigheders identitet, grunden til, at denne er indehaver af ældre rettigheder, eller grunden til, at indehaveren er blevet udsat for en uretfærdighed, kan forstås. Selv hvis det blev lagt til grund, at sagsøgeren, således som selskabet gjorde gældende under retsmødet, var indehaver af ældre rettigheder, fremgår det ikke af den pågældende skrivelse, hvilke rettigheder der er tale om. Den eneste ældre rettighed, der henvises til i skrivelsen af 29. oktober 2007, er det Benelux-varemærke, som påberåbes i den pågældende skrives første og andet punkt. Dette varemærke er imidlertid ældre end sagsøgerens varemærke eller ugyldigt. Den ældre rettighed, som sagsøgeren påstår at være indehaver af, er således hverken sagsøgerens varemærke eller Benelux-varemærket. Den sidste sætning i skrivelsen af 29. oktober 2007 kan således ikke anses for at være en tilstrækkelig begrundelse for sagsøgerens klage for appelkammeret.

- 55 Da der ikke er angivet klare og forståelige begrundelser i skrivelserne af 15. og 29. oktober 2007, og henset til, at begrundelsen for appelkammeret navnlig skal gøre det muligt for en potentiel intervenerende part uden assistance fra en advokat at bedømme hensigtsmæssigheden af at tage til genmæle over for de argumenter, der er indeholdt i sagsøgerens klage, må det fastslås, at sagsøgerens klage for appelkammeret ikke opfylder kravene i artikel 59 i forordning nr. 40/94. Sagsøgeren har hverken i skrivelsen, hvormed klagen blev indgivet, eller i en anden skrivelse indgivet til appelkammeret på et senere tidspunkt inden for den fastsatte frist begrundet klagen på en tilstrækkelig klar måde til, at det kunne udgøre en begrundelse for klagen i henhold til artikel 59 i forordning nr. 40/94.
- 56 Ingen af de andre argumenter, som sagsøgeren har fremført vedrørende den nævnte begrundelsespligt, kan rejse tvivl om denne vurdering. Sagsøgeren har nemlig ikke godtgjort, hvorledes begrundelseskravet, der er nævnt ovenfor i præmis 46, og dets anvendelse i det foreliggende tilfælde udgør en tilsidesættelse af EMRK's artikel 6. Det nævnte krav er endvidere forholdsmæssigt i forhold til formålet om at lette sagens behandling, og det kan ikke på baggrund af indholdet af skrivelserne af 15. og 29. oktober 2007 antages, at disse har lettet sagens behandling for appelkammeret. Endvidere er argumenterne om parternes psykologi, om høflighed og teorien om sprogbrug ugrundede, henset til rækkevidden af begrundelsespligten for appelkammeret, som blev defineret ovenfor i præmis 46, og indholdet af skrivelserne af 15. og 29. oktober 2007. Denne vurdering bekræftes af den omstændighed, at sagsøgeren i det foreliggende tilfælde dog var repræsenteret af en advokat under sagen for appelkammeret, således som dette fremgår af underskrifterne i skrivelserne af 15. og 29. oktober 2007. En advokats repræsentation for sin klient indebærer, at denne er i stand til klart at angive grundene til, at hans klient begærer omstødelse af den omtvistede afgørelse.
- 57 Det skal imidlertid også undersøges om sagsøgerens argument, der er støttet på sagsøgerens begæring om suspension, kan have den virkning, at der i det foreliggende tilfælde foreligger en tilsidesættelse af artikel 59 i forordning nr. 40/94.

Tilsidesættelsen af artikel 61 i forordning nr. 40/94, sammenholdt med regel 20, stk. 7, i forordning nr. 2868/95

Parternes argumenter

58 Sagsøgeren er af den opfattelse, at sagen for appelkammeret burde være blevet suspenderet som følge af selskabets skrivelse af 15. oktober 2007, hvori sagsøgeren gjorde opmærksom på, at intervenientens Benelux-varemærke var genstand for et søgsmål for en kompetent domstol på området og formentlig ville blive annulleret. Ifølge sagsøgeren udelukkede denne omstændighed, at appelkammeret kunne opretholde den omtvistede afgørelse. Eftersom Benelux-varemærket udgjorde det eneste grundlag for den omtvistede afgørelse, skulle sagen nødvendigvis have været suspenderet i afventning af dommen vedrørende Benelux-varemærkets gyldighed. Undladelsen af at suspendere sagen i det foreliggende tilfælde udgør således magtfordrejning.

59 Sagsøgeren er endvidere af den opfattelse, at såfremt sagen var blevet suspenderet den 15. oktober 2007, ville denne suspension have forhindret, at fristen for indgivelsen af den skriftlige begrundelse for klagen udløb. Den pågældende frist ville følgelig ikke være udløbet i dag, således at klagen for appelkammeret ikke kunne være blevet afvist fra realitetsbehandling på grund af »manglende begrundelse«.

60 Harmoniseringskontoret og intervenienten har bestridt sagsøgerens argumenter.

Rettens bemærkninger

- ⁶¹ I det foreliggende tilfælde afslog appelkammeret sagsøgerens begæring om suspension af følgende grunde:

»Suspension, der normalt indrømmes i medfør af regel 20, stk. 7, i [forordning nr. 2868/95], som finder analog anvendelse på annulationssager (jf. appelkammerens afgørelse af 24.1.2008 i sag [R 285/2007-1] — *Le Meridien*), er ikke en automatisk ret. Der er tale om en afgørelse, der alene vedtages, såfremt suspensionen skønnes hensigtsmæssig efter en undersøgelse af de forskellige parterers interesser. I det foreliggende tilfælde var begæringen om suspension ikke behørigt begrundet, og den var udelukkende støttet på en udateret kopi af en stævning. Der var ikke blevet ført bevis for, at der var blevet anlagt en sag til prøvelse af det ældre Benelux-varemærke for en kompetent domstol. Selv hvis der tages hensyn til det dokument, der blev fremlagt inden for rammerne af den parallelle annulationssag, bemærker appelkammeret, at den relevante del ikke er blevet oversat. For det tredje var begæringen om omstødelse ikke udelukkende støttet på Benelux-varemærket, men ligeledes på tre andre ældre rettigheder i henhold til artikel 8, stk. 4, i [forordning nr. 40/94]. Gyldigheden af det ældre Benelux-varemærke ville alene være afgørende for afgørelsen af nærværende sag i det tilfælde, hvor begæringen om ugyldighed skulle have været forkastet for så vidt angår rettighederne i henhold til artikel 8, stk. 4, i [forordning nr. 40/94].« (Den anfægtede afgørelses punkt 16).

- ⁶² I denne forbindelse skal det understreges, at en suspension af sagen for appelkammeret er uden betydning for fristen på fire måneder for indgivelsen af begrundelsen for en klage for appelkammeret i henhold til artikel 59 i forordning nr. 40/94. Den nævnte frist har nærmere bestemt de samme kendetegn som kendetegnene ved en klagefrist for appelkammeret, idet hverken parterne eller appelkammeret har rådighed over fristen. Til forskel fra andre bestemmelser, såsom regel 49, stk. 2, og regel 71, stk. 1, i forordning nr. 2868/95, fastsætter artikel 59 i forordning nr. 40/94 nemlig

denne frist uden at indrømme Harmoniseringskontoret beføjelsen til at gøre dette. Endvidere udelukker artikel 78a, stk. 2, i forordning nr. 40/94 (nu artikel 82, stk. 2, i forordning nr. 207/2009), at den part, der har indgivet klagen, kan opnå, at Harmoniseringskontoret viderebehandler sagen, når parten har undladt at iagttage en af fristerne i artikel 59 i forordning nr. 40/94. Endelig bestemmer regel 49, stk. 1, i forordning nr. 2868/95, at appelkammeret afviser en klage, der indbringes for det, såfremt klagen ikke opfylder bestemmelserne i artikel 59 i forordning nr. 40/94, medmindre de omhandlede mangler afhjælpes inden udløbet af de frister, der gælder i henhold til artikel 59 i forordning nr. 40/94.

- ⁶³ Selv hvis det antages, at appelkammeret i det foreliggende tilfælde skulle have suspenderet sagen, der blev behandlet for det, ville denne omstændighed følgelig ikke have kunnet medføre en forlængelse af fristen på fire måneder for indgivelsen af begrundelsen for sagsøgerens klage. I den foreliggende sag må det således i forlængelse af undersøgelsen af den begrundelse for klagen, som sagsøgeren har fremført, konkluderes, at sagsøgeren ikke behørigt begrundede sin klage for appelkammeret inden for den fastsatte frist. En sådan manglende opfyldelse af begrundelsesforpligtelsen, der er indeholdt i artikel 59 i forordning nr. 40/94, medfører, at klagen skal afvises fra realitetsbehandling. Det følger heraf, at appelkammeret ikke kunne træffe en anden afgørelse end en afgørelse om, at det var åbenbart, at klagen skulle afvises.
- ⁶⁴ Det følger heraf, at anbringendet, hvormed sagsøgeren foreholder appelkammeret, at det ikke suspenderede den klagesag, der var indbragt for det, i afventning af dommen fra retten i Haag, for hvilken sagsøgeren havde nedlagt påstand om, at det ældre Benelux-varemærke blev erklæret ugyldigt, må forkastes som irrelevant.
- ⁶⁵ Selv hvis det blev lagt til grund, at det nævnte anbringende ikke var irrelevant, bemærkes følgende vedrørende berettigelsen af sagsøgerens argumentation til støtte for det nævnte anbringende.

- ⁶⁶ Indledningsvis bemærkes, at appelkammeret ikke udtrykkeligt er tildelt en beføjelse til at suspendere en ugyldighedssag gennem bestemmelserne i den anvendelige lovgivning. Artikel 79 i forordning nr. 40/94 (nu artikel 83 i forordning nr. 207/209) bestemmer imidlertid, at i det omfang den nævnte forordning, gennemførelsesforordningen, Kommissionens forordning (EF) nr. 2869/95 af 13. december 1995 om gebyrer, der skal betales til Harmoniseringskontoret (EFT L 303, s. 33), eller Kommissionens forordning (EF) nr. 216/96 af 5. februar 1996 om fastsættelse af forretningsordenen for appelkamrene ved Harmoniseringskontoret (EFT L 28, s. 11) ikke indeholder bestemmelser om sagsbehandlingen, tager Harmoniseringskontoret hensyn til de principper, der på dette område er almindelig anerkendt i medlemsstaterne. Muligheden for en myndighed, der træffer afgørelser, for at suspendere en sag, der er indbragt for den, når sagens omstændigheder begrundet dette, må anses for at være et princip, der er almindeligt anerkendt i medlemsstaterne. Regel 20, stk. 7, i forordning nr. 2868/95 og artikel 8 i forordning nr. 216/96, der giver mulighed for at suspendere sagen for appelkammeret henholdsvis i en indsigelsessag og efter en udtalelse fra appelkammerets leder vedrørende antagelse til realitetsbehandling af en klage for nævnte kammer, er udtryk for det ovenfor nævnte almindelige princip.
- ⁶⁷ I øvrigt bliver en analog anvendelse af regel 20, stk. 7, litra c), i forordning nr. 2868/95 i forbindelse med en ugyldighedssag begrundet med, at både en indsigelsessag, der støttes på artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning nr. 40/94, og en sag om en relativ ugyldighedsgrund på grundlag af artikel 52, stk. 1, litra a), i forordning nr. 40/94 har til formål at undersøge risikoen for forveksling mellem to varemærker, og at muligheden for at suspendere sagen bidrager til disse sagers effektivitet.
- ⁶⁸ Appelkammeret råder følgelig over en beføjelse til at suspendere en ugyldighedssag, hvis omstændighederne tilsiger det.
- ⁶⁹ Det bemærkes dernæst, at appelkammerets skønsbeføjelse til at suspendere en sag eller at undlade at gøre dette er vid. Regel 20, stk. 7, litra c), i forordning nr. 2868/95 illustrerer denne vide skønsbeføjelse ved at bestemme, at appelkammeret kan suspendere

proceduren, hvis omstændighederne tilsiger det. Appellkammeret har således en suspensionsadgang, som det kun benytter sig af, når det skønner, at dette er begrundet (jf. i denne retning Rettens dom af 16.9.2004, sag T-342/02, Metro-Goldwyn-Mayer Lion mod KHIM — Moser Grupo Media (Moser Grupo Media), Sml. II, s. 3191, præmis 46). En sag for appellkammeret suspenderes således ikke automatisk efter en parts begæring derom for det pågældende kammer.

- ⁷⁰ Den omstændighed, at appellkammeret råder over en vid skønsbeføjelse med henblik på at suspendere en sag, der verserer for det, indebærer ikke, at dens vurdering ikke er undergivet retslig kontrol. Denne omstændighed begrænser imidlertid den nævnte kontrol med hensyn til indholdet til, at det sikres, at der ikke foreligger en åbenbar vurderingsfejl eller magtfordrejning.
- ⁷¹ Sagsøgeren er i det foreliggende tilfælde af den opfattelse, at appellkammerets afgørelse om ikke at suspendere sagen udgør magtfordrejning.
- ⁷² Det bemærkes i denne forbindelse, at en beslutning kun kan anses for at udgøre magtfordrejning, når det på grundlag af objektive, relevante og samstemmende indicier må antages, at beslutningen er truffet for at forfølge andre formål end dem, der er angivet (Rettens dom af 24.4.1996, forenede sager T-551/93 og T-231/94 – T-234/94, Industrias Pesqueras Campos m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 247, præmis 168, af 19.9.2001, sag T-30/00, Henkel mod KHIM (Gengivelse af et vaskemiddel), Sml. II, s. 2663, præmis 70, og af 12.12.2002, sag T-247/01, eCopy mod KHIM (ECOPY), Sml. II, s. 5301, præmis 22). Sagsøgeren har imidlertid ikke fremført nogen oplysninger, der kan godtgøre, at appellkammeret ved at nægte at suspendere sagen har udøvet sine beføjelser med et andet formål end det, hvortil beføjelserne blev givet, eller at den omstændighed, at der ikke er sket suspension, følger af magtfordrejning.

- 73 Det er derfor med urette, at sagsøgeren har hævdet, at den anfægtede afgørelse er udtryk for magtfordrejning med den begrundelse, at sagsøgerens begæring om suspension af sagen for appelkammeret, der førte til den anfægtede afgørelse, blev afslået.
- 74 Herudover er sagsøgeren i det væsentlige af den opfattelse, at appelkammerets afgørelse om ikke at suspendere den sag, der er omhandlet i den foreliggende sag, er udtryk for en åbenbar vurderingsfejl.
- 75 I denne forbindelse bemærkes, at appelkammeret i den anfægtede afgørelse navnlig begrundede undladelsen af at suspendere sagen med, at der ikke var ført tilstrækkeligt bevis for, at det ældre Benelux-varemærke blev anfægtet for den kompetente retsinstans (jf. ovenfor i præmis 61). Det blotte udkast til stævning, som var vedlagt skrivelsen af 15. oktober 2007, og hvori gyldigheden af Benelux-varemærkets blev anfægtet, udgør ikke et bevis for, at det ældre Benelux-varemærke faktisk anfægtes for den kompetente retsinstans. Appelkammeret kunne derfor støtte sit afslag på begæringen om suspension på dette manglende bevis uden at begå en åbenbar vurderingsfejl.
- 76 Selv hvis det blev lagt til grund, at det var godtgjort, at der verserede en sag for en national domstol, hvorved det ældre varemærke, som den anfægtede afgørelse er støttet på, blev anfægtet, er en sådan omstændighed i øvrigt ikke i sig selv tilstrækkelig til at kvalificere appelkammerets afslag på at suspendere sagen som en åbenbar vurderingsfejl. Appelkammeret skal nemlig ved udøvelsen af sin skønsbeføjelse til at suspendere sagen respektere de generelle principper, der gælder for en retfærdig rettergang inden for et retsfællesskab. I forbindelse med denne udøvelse skal appelkammeret således ikke kun tage hensyn til interessen hos den part, hvis EF-varemærke anfægtes, men ligeledes til de øvrige parter interesse. Afgørelsen om at suspendere eller ikke at suspendere en sag skal være resultatet af en afvejning af de omhandlede interesser. I det foreliggende tilfælde havde intervenienten en legitim interesse i uden forsinkelse at opnå en afgørelse vedrørende sagsøgerens varemærkes påståede ugyldighed. Sagsøgeren har endvidere ikke godtgjort, at appelkammeret behandlede spørgsmålet om

suspension under hensyntagen til andre overvejelser end afvejningen af de forskellige omhandlede interesser. På baggrund af det ovenstående har sagsøgeren ikke godtgjort, at appelkammeret fejlagtigt afslog at suspendere sagen.

- ⁷⁷ Hvis sagsøgeren virkelig var af den opfattelse, at den ugyldighedssag, hvormed sagsøgeren anfægtede det ældre Benelux-varemærkes gyldighed, udgjorde en imperativ forudgående betingelse for sagsøgerens tvist for Harmoniseringskontoret, påhvilede det sagsøgeren at indlede denne anden sag og at afvente dens afgørelse, inden selskabet indgav sin registreringsansøgning til Harmoniseringskontoret.
- ⁷⁸ Af samtlige ovenstående grunde må alle sagsøgerens anbringender forkastes, og Harmoniseringskontoret må følgelig frifindes i det hele.

Sagens omkostninger

- ⁷⁹ Ifølge artikel 87, stk. 2, i Rettens procesreglement pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom.
- ⁸⁰ Sagsøgeren har tabt sagen og bør derfor pålægges at betale sagens omkostninger i overensstemmelse med Harmoniseringskontorets og intervenientens påstande herom.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RET TEN (Tredje Afdeling):

- 1) **Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) frifindes.**
- 2) **Atlas Transport GmbH bærer sine egne omkostninger og betaler de omkostninger, som Harmoniseringskontoret og Atlas Air Inc. har afholdt.**

Azizi

Cremona

Frimodt Nielsen

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 16. maj 2011.

Underskrifter